

iber:Camera

Concert debut del 35è Aniversari

Fumiaki Miura
Varvara

Mozart,
Schubert,
Beethoven

DIMECRES 29 DE MAIG DE 2019, 20.30 H
PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Jaume Xifra

— Home Natura Realitat

Exposició
del 06.06.2019
al 28.07.2019

Espais Volart
Ausiàs Marc, 20-22
Barcelona

EL CONCERT D'AVUI

*El duo de Fumiaki Miura i
Varvara farà avui el seu debut
a l'ibercamera amb un programa
de gran bellesa i exigència,
que culmina amb la cèlebre
Sonata Kreutzer de Beethoven.
L'enorme talent, profunditat
musical, serietat i també modèstia
d'aquests dos joves músics, ens
augura una vetllada per al record.*

Per gaudir de la música necessitem: **SILENCI**
Para disfrutar de la música necesitamos: **SILENCIO**
To enjoy the music we need: **SILENCE**

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VolART
BARCELONA

*Aquest programa ha estat possible gràcies
al generós suport de la Fundació Vila Casas*

Fumiaki Miura, violí
Varvara, piano

Wolfgang Amadeus Mozart (1756 – 1791)

Sonata per a violí i piano núm. 23,
en re major, K. 306 (1778)

*I. Allegro con spirito | II. Andante cantabile
III. Allegretto*

Franz Schubert (1797 – 1828)

Sonata per a violí i piano, en la major,
op. post. 162, D. 574, “Grand Duo” (1817)

*I. Allegro moderato | II. Scherzo. Presto
III. Andantino | IV. Allegro vivace*

— Durada total aprox. 48’

Ludwig van Beethoven (1770 – 1827)

Sonata per a violí i piano núm. 9,
en la major, op. 47, “Kreutzer” (1802-04)

*I. Adagio sostenuto - presto | II. Andante con variazioni
III. Finale (presto)*

— Durada total aprox. 45’

FUMIAKI MIURA

Nascut a Tòquio l’any 1993, Fumiaki Miura es formà al conservatori de la seva ciutat natal amb Tsugio Tokunaga i posteriorment es traslladà a Viena per a ampliar els seus coneixements amb Pavel Vernikov i Julian Rachlin. Des dels 16 anys, rep consells del seu mentor Pinchas Zukerman.

Ha col·laborat amb les orquestres més prestigioses en l’àmbit internacional com la Simfònica d’Hamburg, la de Basilea, l’SWR de Stuttgart, l’Orquestra de Cambra de Viena i Lausana, la Simfònica Txaiovski, la Filharmònica de Varsòvia i Japó i la Metropolitana de Tòquio, entre altres. Tocant sota la batuta de directors com Fedosseiev, Fischer, Gergiev, Petrenko, Pons o Zukerman.

Entre les seves actuacions més recents podem destacar el seu debut junt amb l’Orquestra del Teatre Mariinsky i la Royal Philharmonic Orchestra, a més d’una gira per Japó amb la Royal Liverpool Philharmonic Orchestra.

Fumiaki Miura ha estat convidat als principals festivals internacionals de música i ha tocat amb artistes com Mischa Maisky, Pinchas Zukerman o Lawrence Power. En recital, ha actuat en les principals sales a escala mundial.

El seu primer enregistrament fou un disc amb les dues Sonates per a violí de Prokófiev junt amb el pianista Itamar Golan per a Sony Japan. La tardor de 2015, va llançar el seu segon disc amb el segell Avex-classics, que incloïa el Concert de Mendelssohn i el Concert de Txaiovski amb l’Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín i Hannu Lintu.

Fumiaki Miura toca un Stradivarius de 1704 amablement cedit per Munetsugu Foundation.

Fumiaki Miura debuta avui a la Temporada Ibercamera.

VARVARA

Nascuda a Moscou, es formà a l'Escola de Música de Gnessin i al Conservatori Estatal Txaikovski de la seva ciutat natal amb Mikhail Voskressensky i posteriorment a Hamburg amb Evgeni Koroliov. L'any 2006 fou guardonada pel Concurs Internacional Bach de Leipzig i el 2012 guanyà el Primer Premi del Concurs Géza Anda de Zurich.

Varvara cultiva un amplí repertori de totes les èpoques i estils; després dels aclamats enregistraments dels àlbums *Mozart* i *Handel*, un nou CD acaba de veure la llum amb la Sonata de Liszt, que interpretà a la Philharmonie de Paris, amb el segell discogràfic DisCamera.

Ha col·laborat amb orquestres de gran prestigi com la Simfònica del Teatre Mariinsky, la de Ràdio Viena i Galícia, l'Orquestra Tonhalle de Zurich, l'SWR de Stuttgart, la Simfònica Txaikovski, la Filharmònica de Santiago de Xile o l'Orquestra Gulbenkian, actuant sota la direcció de Fedosseiev, Gergiev, Inbal, Meister, Schuldt, Vásáry o Zinman. A més, ha ofert nombrosos recitals a Lucerna, Zurich, Madrid, Moscou, París, Barcelona, Montpeller, Milà, Torí, Lió, Sant Petersburg, Praga, València i Dortmund.

Aquesta temporada, actuarà de nou amb la Simfònica de la Ràdio Hongaresa, l'Orquestra Nacional de Lille i l'Orquestra Simfònica de Bilbao. També seguirà amb les seves residències al Mariinsky i al Palau de la Música de Barcelona, així com al Teatre Principal d'Alacant.

La pianista ha conformat, gràcies al seu interès i entusiasme per la música de cambra, un duet estable amb el violinista Fumiaki Miura.

Varvara debutà a la Temporada Ibercamera l'any 2015 i aquesta serà la seva cinquena actuació.

JO AQUÍ TRIO MÚSICA.

Et desitgem un bon concert
i **et convidem a escoltar demà**
la seva crítica a l'**Aquí, amb Josep Cuní**.

**AQUÍ
AMB
JOSEP
CUNÍ**

De dilluns a
divendres de 7 a 12 h

Participa a

Twitter | Facebook | Instagram @AquiCuni

☎ 626 574 036

SER
CATALUNYA

PROGRAMACIÓ
2019 - 2020

06/11/2019 · PALAU
VARIACIONS GOLDBERG
Evgeni Koroliov, piano
Bach

18/11/2019 · L'AUDITORI
NOVENA DE BEETHOVEN
Orquestra de l'Òpera de Praga
Karl-Heinz Steffens, director
Orfeo Donostiarra
José Antonio Sainz Alfaro, director
Mozart i Beethoven

29/01/2020 · L'AUDITORI
EL CAVALLER DE LA ROSA
Orquestra Simfònica
de Ràdio Frankfurt
Andrés Orozco-Estrada, director
Fumiaki Miura, violí
Mussorgsky, Txaikovski i Strauss

07/02/2020 · PALAU
STABAT MATER
Forma Antiqua
Aarón Zapico, director
María Espada, soprano
Carlos Mena, contratenor
Scarlatti/Avison, Porpora i Pergolesi

04/03/2020 · L'AUDITORI
SIMFONIA TITÀ
Orquestra Simfònica
SWR Stuttgart
Teodor Currentzis, director
Strauss i Mahler

30/03/2020 · L'AUDITORI
RÈQUIEM DE VERDI
Simfònica del Teatre Mariinsky
Valery Gergiev, director
Cor Ibercamera
Mireia Barrera, directora
Verdi

20/04/2020 · L'AUDITORI
CONCERT DE RAVEL
Orquestra Simfònica de Lucerna
James Gaffigan, director
Martha Argerich, piano
Ligeti, Ravel i Dvořák

21/05/2020 · L'AUDITORI
**BEETHOVEN:
CONCERT PER A VIOLÍ**
Royal Philharmonic Orchestra
Pinchas Zukerman, violí i direcció
Brahms i Beethoven

02/06/2020 · PALAU
SONATA DE BRAHMS
Maria João Pires, piano
Fumiaki Miura, violí
Debussy, Brahms, Bach i Beethoven
Homenatge a Ginette Neveu

CONCERT EXTRAORDINARI

03/12/2019 · L'AUDITORI
CLAR DE LLUNA
Varvara, piano
Beethoven i Liszt
*Concert fora d'abonament en
coproducció amb l'Auditori*

T. 93 317 90 50

ibercamera@ibercamera.com

www.ibercamera.com

TRES DIÀLEGS INSTRUMENTALS CAMÍ DEL ROMANTICISME

Només un periple de 40 anys separa la composició d'aquesta selecció antològica de sonates que protagonitzen el present programa de concert, plenament inserides en l'anomenada primera Escola de Viena.

La tardor de 1777 Wolfgang Amadeus Mozart empenia el seu darrer gran viatge musical per Europa al costat de la seva mare. Leopold no havia aconseguit l'autorització del Príncep-Arquebisbe Colloredo per acompanyar al seu fill en aquesta nova singladura i, per altra banda, tampoc el veia capaç d'assumir-ne el repte tot sol. Surten amb la mare el 23 de setembre de 1777 i després de passar per Munic i Augsburg, arriben a finals d'octubre a Mannheim, capital del palatinat. Aquest episodi ha estat recordat en nombroses ocasions. El resum: Mozart queda enlluernat amb l'extraordinari nivell musical que es viu a la ciutat, particularment a redós de l'orquestra del príncep Karl Theodor, dirigida aleshores pel violinista i compositor Christian Cannabich. Això tindrà un ressò contundent en el seu catàleg creatiu. Un parell de Sonates per a piano sol, les obres per a flauta travessera encarregades pel flautista holandès Ferdinand de Jean (1731-1797) (els quatre quartets per a flauta i corda, els dos concerts per a flauta i orquestra i el bonic *Andante* K. 315) i algunes Sonates per a violí i piano. Les cinc primeres (KV. 301, 302, 303, 305) havien quedat llestes abans d'abandonar Mannheim, el març següent, anant cap a París. La capital francesa era el veritable destí que Leopold havia triat per al seu fill.

Mozart va marxar amb recança. L'enamorament de la soprano Aloysia Weber també hi va contribuir. Ja a la capital francesa, dues Sonates més varen tancar el recull de pàgines per a violí i piano que avui recordem sovint amb el sobrenom de *Sonates palatines*: la malenconiosa K. 304 *en mi menor* i la que podrem sentir avui, la brillant ***Sonata en re major* K. 306**, completada el 20 de juny d'aquell 1778 i sens dubte la més exigent a nivell interpretatiu de la col·lecció. En els seus tres moviments, espaiosos, també s'hi accentua el diàleg concertant entre els dos instruments. Per cert que 6 d'aquestes Sonates (exceptuant la K. 296) les va publicar l'editor Sieber de París aquell mateix 1778 com a opus 1, dedicades a la princesa Marie Élisabeth-Auguste, esposa del príncep Karl Theodor de Mannheim.

Saltem en el temps. El 1815 s'havia celebrat a la capital austríaca l'important Congrés de Viena amb el que les forces aliades vencedores de Napoleó posaven punt final en aquella etapa bèl·lica, es redistribuïen les fronteres d'Europa i alhora es recuperava una normalitat artística que tornava a facilitar la mobilitat per Europa, de compositors, virtuoses, produccions operístiques, etc. En aquest nou context, dos anys més tard Viena descobria la música de Gioacchino Rossini, que no visitaria la ciutat fins al 1822. La febrada generada per la seva música elèctrica i vibrant es va deixar sentir fins i tot en el mateix Schubert que aquell mateix any componia la seva *Simfonia* núm. 6, i les dues exuberants obertures en estil italià, totes elles deutes de la influència del compositor de Pésaro. Per contra, la ***Sonata per a violí i piano, en la major, op. post. 162, D. 574***, que podrem sentir avui, malgrat haver estat escrita en la mateixa etapa, s'escapa plenament d'aquesta influència. A part de ser la pàgina més tardana del programa d'aquest concert, també és una obra on hi trobarem al Schubert més genuí. El compositor vienès hi va estar treballant l'agost d'aquell 1817, tot i que, com va passar amb la majoria de les seves obres, aquesta no es va publicar fins al 1851, forces anys després de la seva mort. Va ser aleshores quan el ja veterà editor Anton Diabelli (1781-1858) li va posar el títol de "*Grand Duo*". Estilísticament és una obra molt propera a les tres sonatines per a violí i piano escrites l'any anterior, però una mica més elaborada, de dimensions més àmplies i amb una certa unitat temàtica que s'aprecia sobretot entre el segon i el quart moviment. Tota la partitura està amarada d'una atmosfera relaxada i optimista on en tot moment es fa palès l'exquisit sentit melòdic habitual de Schubert, que aleshores tenia 20 anys, deixant que en molt poques ocasions, i sempre de forma subtil i passatgera, se'ns mostrin breus passatges de "núvols grisos", que cada vegada aniran sovintejant més les seves obres posteriors. Tot plegat no ens ha de fer oblidar l'exigència que sovint planteja per a l'interpret l'escriptura de la part del violí. Potser la suma de tots aquests elements ens fa entendre que siguem davant d'una de les obres per a violí de Schubert més estimades pels virtuoses d'aquest instrument.

La sonata Kreutzer de René François Xavier Prinnet (1901)

Probablement va ser l'escriptor rus Leon Tolstoi un dels referents en valorar, negre sobre blanc, la força, la intensitat dramàtica, fins i tot la transcendència de la **Sonata a Kreutzer**, de Beethoven, en publicar la seva novel·la homònima l'any 1889, contribuint a convertir-la en una de les Sonates per a violí i piano més carismàtiques del compositor, amb permís de la *Sonata Primavera*, opus 24. Pózd-nixev, protagonista de la novel·la de Tolstoi, no descobreix la infidelitat de la seva dona pianista perquè algú li digui, sinó mentre l'escolta a l'habitació del costat tocant el primer moviment de la *Sonata Kreutzer* amb el seu professor de música i violinista. Ho fan amb un sentiment intens, impúdic i carnal, reflex de la passió còmplice i irrefrenable que hi havia entre ells dos. La resta de la història ja és prou coneguda: Pózd-nixev abandona la llar familiar i quan hi torna, abans del previst, hi troba la seva dona amb el violinista. L'assassina, mentre que l'amant aconsegueix fugir. Per cert que el compositor Leóš Janáček també es va inspirar en aquesta novel·la de Tolstoi per escriure el seu primer quartet per a corda el 1923, fent així una mena de tres-en-ratlla creatiu: Beethoven-Tolstoi-Janáček.

Beethoven havia escrit la seva penúltima sonata per a violí i piano pensant primerament en un intèrpret singular. Era George Bridgetower (1778-1860), violinista mulat, nascut a Polònia. El seu pare, que era descendent d'un suposat príncep etiop, va treballar al servei del príncep Radziwill i la mare era una noia originària de Suàbia (Alemanya) que treballava al servei. Posteriorment es van traslladar a treballar al palau del príncep Esterhazy a Eisenstadt, on el seu fill amb tota probabilitat va rebre classes de Franz Joseph

Haydn, entre altres. Ben aviat va començar una gira com a nen prodigi que el va portar cap a França i Anglaterra, on desplegarà una intensa activitat interpretativa. El 1802, però, va decidir visitar la seva mare i el seu germà a Dresden i un any més tard serà a Viena on despertarà l'interès del príncep Lobkowitz coincidint també amb Beethoven amb qui de seguida sembla que els va unir una bona amistat. En aquest context el compositor, a part de regalar-li el seu diapasó (actualment a la Biblioteca Britànica) també li escriurà la Sonata que avui ens ocupa. La varen estrenar tots dos junts en un concert al Palau de Baugarten (Viena) el matí del 24 de maig de 1803. Sembla que Bridgetower la va llegir a vista. En el manuscrit original s'hi podia llegir la següent dedicatòria "*Sonata mulattica composta per il mulatto Brischdauer [Bridgetower], gran pazzo e compositore mulattico*" ("*Sonata mulateta composta per al mulat Brischdauer [Bridgetower], gran boig i compositor mulat*"). Sembla que una posterior baralla entre els dos, i la marxa de Bridgetower una setmana després de l'estrena, va propiciar que en el moment de publicar la partitura Beethoven es decantés per dedicar-la al cèlebre violinista francès Rodolphe Kreutzer (1766-1831), un dels primers professors d'aquest instrument del Conservatori de París i aleshores considerat un dels millors violinistes del món. Beethoven l'havia sentit tocar aquell mateix 1803. A Kreutzer no li va agradar aquella sonata i no la va arribar a tocar mai. Anys més tard el mateix Kreutzer li va confessar a Berlioz que la trobava una sonata "*escandalosament incomprensible*". Per la seva banda, Bridgetower li va dir a uns dels primers biògrafs de Beethoven que aquella Sonata s'hauria hagut d'anomenar "Bridgestower". Novament som davant d'un altre tres-en-ratlla: Beethoven-Bridgestower-Kreutzer. El darrer són els tres moviments amb què Beethoven construeix la partitura, tots ells importants, tant de dimensions com d'exigència tècnica i expressiva. Dos moviments extrems de gran intensitat embolcallen un encantador *Andante* amb 4 variacions i coda, configuren aquest "*Chef-d'oeuvre*". Potser la darrera reflexió va dedicada a una qüestió fonètica, l'hàbit de pronunciar "Kreutzer" en alemany, quan veritablement ho hauríem de fer a la francesa.

Joan Vives

Músic i divulgador musical.

Cap al futur amb la música.

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Ajuntament de
Barcelona

MITJANS COL-LABORADORS

LA VANGUARDIA

Cat **M**úsica

SE2
CATALUNYA

AMB LA COL-LABORACIÓ DE

telinformàtica*
Soluciones Integrales

FUNDACIÓ
VILA CASAS

TEMPORADA IBERCAMERA AIE COL-LABORA AMB

apropa
cultura
una porta
a la inclusió

ESCENA|25

#QUADERN
CULTURA

COL-LABORA AMB NOSALTRES

Si voleu col·laborar amb nosaltres i conèixer els nostres programes de patrocini, contacteu amb Marcos Amat: patrocinios@grupcamera.com

SEGUEIX-NOS

ORGANITZA

Temporada Ibercamera, A.I.E.

Ibercamera és una empresa de:

GRUPCAMERA

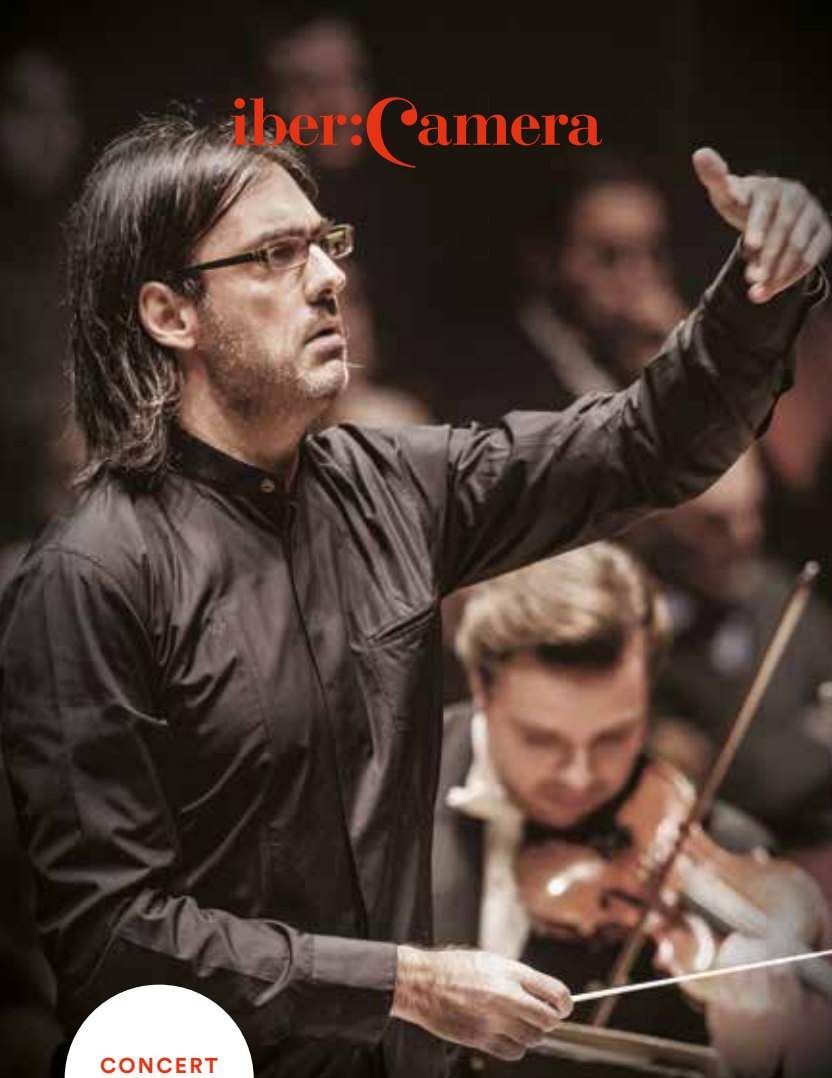
Av. Diagonal 433, 4t 1a
E-08036 Barcelona
www.ibercamera.com
ibercamera@ibercamera.com
T. 93 317 90 50 – F. 93 277 72 78

Edició: **Temporada Ibercamera AIE**
Disseny gràfic: Ivó Alvarez i Anna Defez
Impressió: **Grafiko**
Dipòsit legal: **B 13921-2019**

LA VANGUARDIA

A Ibercamera ens importa la salut del nostre planeta, el paper per imprimir aquest programa prové de fonts sostenibles i certificades.

A photograph of conductor Leonidas Kavakos, wearing glasses and a black shirt, gesturing with his right hand while holding a baton in his left. In the background, a violinist is visible, playing a violin. The scene is set in a concert hall with warm lighting.

iber:Camera

CONCERT
DE CLOENDA

Orquestra Simfònica de Viena
Leonidas Kavakos

**Mendelssohn, *Concert per a violí,*
*en mi menor, op. 64***
**Brahms, *Simfonia núm. 1,*
*en do menor, op. 68***

L'AUDITORI

Dimecres
19/06/19 a les 20.30 H

www.ibercamera.com